

SBORNÍK 3.B

ÚVODNÍK

„Já jsem vůdce karavany,“ prohlásil černoooký vousáč. „Jsem vládcem nad životem a smrtí každého, koho vedu. Poušť je totiž jako rozmarná žena a muži z ní mohou zešilet.“ Karavana čítala asi dvě stě osob a dvojnásob zvířat. Byly v ní i ženy a děti a větší počet mužů ozbrojených meči a puškami.

A jak to bylo dál? Dovyprávět příběh vousáče, vůdce karavany, dost možná příběh o šílenství, to bylo jedno ze zadání letošní maturitní písemky. O nic hůř než maturanti si ale nevedli ani studenti tercie B, kteří stejné téma dostali jako zadání školní slohovky. Tři verze příběhu si můžete přečíst v tomto sborníku. Najdete v něm sebrané slohové práce a jiné texty za celý školní rok.

Dalšími tématy byly variace na příběh o *Jeníčkovi a Mařence*, vyprávění o rozhodujícím okamžiku v životě nebo zamyšlení nad tím, kdo je to hrdina. Na nemocničním lůžku vznikl napínavý thriller Ondřeje Macešky s názvem *Rivalové*. Některé z jeho postav vám možná budou povědomé. Série krátkých textů, stoslůvek, byla inspirována internetovou výzvou *Duben, měsíc drabble*. Inspirací se stala témata jako *Vidoucí oko*, *Tanec stínů*, *Pláči námořníci rum?*, *Fascinován zpět ve své kleci*, *Sedm kulí*, *Exploze* nebo naléhavé zvolání *Prosím vás, pane, pošlete mě až na konec světa!*

Studenti tercie B jsou také autory básní v tomto sborníku, křehká haiku vznikala v atmosféře sychravého podzimu, kterou pěkně vystihují autorské ilustrace. Báseň *Bytosti ze 3.B a jejich myšlenky* je kolektivním dílem, kolektivní odpovědi na otázky *Co mám v hlavě? Kudy chodím? Na co myslím? Kdo jsem? Kdo jsme?*

Poděkování patří kolegům Martině Peterkové a Vládovi Nulíčkovi za to, že se tomuto sborníku věnovali se studenty v hodinách výtvarné výchovy a informatiky.

Příjemné letní čtení přeje

Filip Dobrovolný

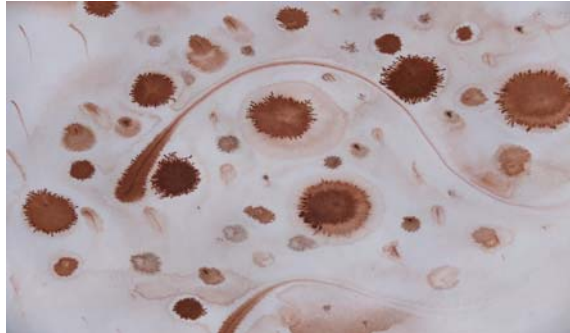
HAIKU

Zlověstná vrána

mává černými křídly

do rytmu času.

(Julie Baboráková)

Stromy ční vzhůru,

oheň živě plápolá,

sedíme v kruhu.

(Vojtěch Tax)

Chladná noc nemá stín.

Kde borovice šumí tiše,

snaží se ukrýt smutek.

(Daniel Šťastný)

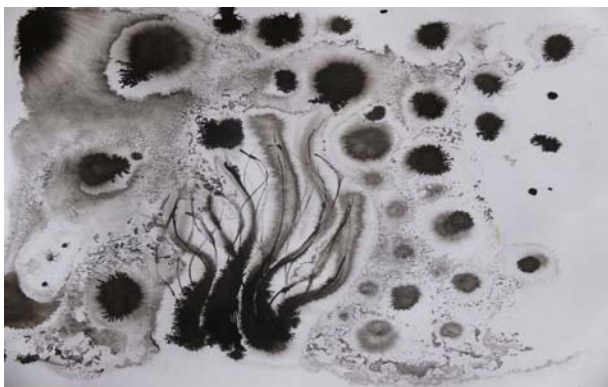

Obloha bledne,

sníh snáší se na mou hlavu -

roztává mi ve vlasech.

(Anna Rosenbaumová)

V noci trne,

obličej dřevo

skrývají tváře.

(Lukáš Witzany)

V brzkém ránu

ke mně vítr přináší

chladný únorový dech.

(Lucie Lochmanová)

ZUZANA ROSENBAUMOVÁ

V POUŠTI

„Já jsem vůdce karavany,“ prohlásil černoooký vousáč. „Jsem vládcem nad životem a smrtí každého, koho vedu. Poušť je totiž jako rozmarná žena a muži z ní mohou zešílet.“ Karavana čítala asi dvě stě osob a dvojnásob zvířat. Byly v ní i ženy a děti a větší počet mužů ozbrojených meči a puškami.

Navzdory tíživé prázdnotě pouště byly zbraně bezpodmínečně nutné; za zdánlivě opuštěnými dunami se totiž mohly ukrývat tlupy préríjních vlků – ukrutných banditů ztvrdlých drsným pískem a ošlehaných kvilivým pouštním větrem.

Vůdce karavany si byl tohoto nebezpečí dobře vědom. Uhlově černýma očima nepřestal ani na chvíli horečně bloudit po vzdáleném obzoru, ukrývající se před jeho bedlivými zraky v temném nočním rouchu, potrhaném tu a tam chladným svitem třpyticích se hvězd.

Černoooký vůdce měl rozmarné ženy ve skutečnosti dvě, ale o jedné z nich to nevěděl.

Ani ve snu by ho nenapadlo, že jeho manželka (z které mimochodem šlel alespoň tak, jako šlel ze své pouštní družky) ve skrytu duše pečlivě hýčká horké, úpěnlivé přání.

Právě se uprostřed noci zcela neprávem holedbal svým výsavním postavením nad ostatním přítomným tvorstvem, když se jeho rudovlasá manželka odplížila z kruhu poskakujícího světla vrhaného nenasytými plamennými jazyky a ponořila se do ještě hlubší noci.

Hluboký hlas jejího muže odumíral v dáli a ona slyšela už jen vlastní zrychlený dech a hbité šoupání svých vysokých bot po chladném písku.

Poušť byla sice zrádná, ale pro onu noc ušetřila ženina dobrodružného ducha, opatrně se kradoucího osířelou letní tmou za svým vytouženým údělem.

Černoooký vousáč, samozvaný vládce nad vším živoucím v krajině pouštní, se ráno nesmírně divil. Osobně prohledal pásma vedrem žhnoucí země a jako šílený se honil za horkem zteteným vzduchem. Svou krásnou mladou ženu ale už nenašel a mlčky se smířil s tím, že ji pohltilo a strávilo nemilosrdné moře písku.

Přece jen, plahočil se mámivou, nemilosrdnou pouští, nekorunovanou vládkyní ženských srdcí a zářivé oblohy, a tak mu nikdy nepřišlo na mysl, že by milovaná žena vyměnila život v domě za život pod pískovou příkryvkou, život s ním za život s divokými bandity, životy za loupení, řád za chaos a vytesanou dubovou střechu za žhnoucí klenbu nebeskou.

DANIEL ŠTASTNÝ

V POUŠTI

„Já jsem vůdce karavany,“ prohlásil černoooký vousáč. „Jsem vládcem nad životem a smrtí každého, koho vedu. Poušť je totiž jako rozmarná žena a muži z ní mohou zešílet.“ Karavana čítala asi dvě stě osob a dvojnásob zvířat. Byly v ní i ženy a děti a větší počet mužů ozbrojených meči a puškami.

„Hej, ty tam! Přines mi vodu,“ vykřikl na mě ten bezohledný vousáč. Začínal jsem mít pocit, že po mě chce ty věci jen tak, a že to chce vždycky jen po mně.

Putovali jsme pouští už dva týdny a všichni už byli zesláblí. Mnoho lidí jsme museli nést, někteří i dokonce padli, a to ani nemluvíme o zvířeti. Já a moje rodina na tom byla poměrně dobře. Měli jsme dostatek dobytka a hodně zásob. Jednoho dne však ale přišla písečná bouře. „Tady je ta voda, pane.“ „Díky,“ odpověděl mi, i když vím, že to nemyslel opravdu.

Ten den moc nepražilo slunce. Všichni jsme si mysleli, že si konečně odpočineme, ale pak se začal zvedat vítr. Vzduch kolem mne mě štípal a páli v očích. Byl zanesený prachem a pískem tak, že se divím, že jsem se neudusil. Tak či tak jsem byl v průšvihů. Můj otec zahlédl obrovský vír písku zvedající se až k oblakům.

Závěj prachu a písku mě oslepila. Nevěděl jsem, kde jsem. Snažil jsem se rozkoukat. Mžoural jsem, křičel jsem, pobíhal jsem sem a tam, ale nepomohlo mi to.

Myslel jsem, že jsem ztracený, když v tu najednou mě vytahují ozbrojení muži s šátky na hlavách z pokrývky písku na hřbet velblouda. „Půjdeš s námi mladíku!“ řekl mi jeden z nich a nezněl při tom úplně přátelsky.

Po dvou dnech putování pouští jsme dorazili do oázy. Samým vyčerpáním jsem spadl z velblouda. Nejmohutnější z nich mě chytil za ruku a postavil na nohy. Odvedl mě do bazaru. Chtěl mě totiž prodat.

V den trhu se mi podařilo utéct v převleku břišní tanečnice. Ještě dnes z toho mívám noční můry.

Tentokrát jsem už v poušti sám. Bez kapky vody, bez špetky naděje. Můj oblek byl hodně potrhaný, radši jsem ho sundal. Ovšem jenom vršek. V tu nejhorší chvíli, když jsem si myslel že umřu, jsem uviděl v písku svoji záchranu. Uviděl jsem muže s rubínovým náhrdelníkem. Myslím, že nebyl mrtvý. Každopádně jsem se od něj napil a vzal si jeho šavli.

Po dalších dvou dnech jsem dorazil do další oázy. Obával jsem se jedné věci, která se přesně stala.

Na nedalekém sloupu byl vyvěšený můj portrét s vypsanou odměnou. Lidé se po chvíli na mě začali dívat. Nevěděl jsem, co dělat, ale když jsem se otočil, a uviděl rozbouřený dav rychle se ke mně přibližující, rozhodně už jsem věděl co. Neváhal jsem a vylezl jsem na střechu nejbližšího domu. Přeběhl jsem čtvrt' po střechách domů, zatímco mi mezi sukni toho nádherného, hedvábného obleku tančili vzduchem šipy. Na konci čtvrti jsem byl příjemně překvapen, ale po chvíli moji radost vystřídal vztek. Uviděl jsem svou matku z čehož jsem byl nadšen, ale kolem ní byli ti bandité, kteří mě unesli. „Nechte ji být!“ vykřikl jsem z posledních sil. Seskočil jsem dolů, ale ve vzduchu mi ostří železného šípů proletělo pravou paží. Dopadl jsem v úzkosti bolesti. Musel jsem poslouchat ten škodolibý smích banditů, moje pravá ruka se topila v mojí vlastní krvi, ale přesto jsem vstal, tasil šavli, a pustil se do boje. Kulhal jsem, skuhral jsem, svíjel jsem se v bolestech, pak jsem dokonce přišel i o ruku, naštěstí to byla ta která už byla dost zraněná, až se mi nakonec podařilo zázkakem zasadit, jedním přesným zásahem s otočkou, smrtící úder vůdci banditů. Sřal jsem mu hlavu. Bylo to tak odporné, že se i bandité dali raději na útěk. Když bylo po všem, vrátil jsem se s matkou zpátky do karavany. Není to nic moc extra, ale pořádek

to můj domov... „Přines mi vodu!“ Aaaaahh... už zase!?

ANNA ŠEJNOSTOVÁ **KARAVANA**

„Já jsem vůdce karavany,“ prohlásil černooký vousáč. „Jsem vládcem nad životem a smrtí každého, koho vedu. Poušť je totiž jako rozmarná žena a muži z ní mohou zešílet.“ Karavana čítala asi dvě stě osob a dvojnásob zvířat. Byly v ní i ženy a děti a větší počet mužů ozbrojených meči a puškami.

Celá karavana se s vážným výrazem otočila a pomalým tempem se vydala do náruče pouště. Bylo horko, vzduch se tetelil a slunce páliło do tváří. Ale ne všichni si uvědomovali, jak strašlivou cestu mají před sebou. Blehám pochody nikdy nevadily. Trochu si poskočím doprava, trochu si poskočím doleva, teď toho velbloud trochu kousnu, trochu si poskočím semhle za ucho... mohly by si takhle hrát celé dny.

Ale po pár dnech je velbloudi ve vyprahlé poušti omrzeli. Byli příliš na slunci, a dokonce i blehám začalo být horko. Jednou v noci si tajně přeskákaly do hustých černých vousů jednoho z lidí. Nejprve se do nich trochu motaly, ale přese všechno byly vousáčovy vousy pohodlné a taky tvořily příjemnou izolaci, navíc byly zahalené v šátcích a látkách a dodávaly místu zvláštní kouzlo, které potěšené blechy snad i dokonce vnímaly. Trochu si poskočím doprava, trochu si poskočím doleva, teď tady toho fousáče trochu kousnu do ucha...

Vážený vůdce karavany poskočil v sedle svého velblouda. Jeho muži na něj udiveně hleděli ... Trochu si poskočím doprava, trochu si poskočím doleva, teď tady toho člověka trochu kousnu ... Všechny oči už se upínaly jen na velevůdce, který seskočil z velblouda a se vzteklym řevem si strhával kusy látky, které ho měly chránit před sluncem a nyní chrání **to** před ním.

Muži obezřetně pokukovali po svém vůdci a pátravými pohledy hledali nepřitele, který byl zřejmě dobře ukryt. *Poušť je jako rozmarná žena a muži z ní mohou zešílet*, vzpomněl si nahlas jeden starší muž z karavany a vědovně pokýval hlavou. Karavana trochu zděšeně sledovala ozbrojené hlídky, když svazovali šíleného fousáče a dávali mu roubík. Ošklivě sebou škubal a kopal. Proto i když ho uložili do jednoho z vozů, museli ho přivázat ke konstrukci, aby si neublížil.

Zbláznil se, usoudili všichni svorně a s obavami čekali na další krutou ránu, která určitě potká karavanu, jež zůstala v poušti bez schopného fousatého velitele.

Trochu si poskočím doprava, trochu si poskočím doleva ...

MAGDADACTYL **MŮJ POBYT V EGYPTĚ**

Připravila jsem si do předsíně kufr naplněný svými věcmi a příruční zavazadlo. V pozdních nočních hodinách jsem měla odletět do Egypta, konkrétně Hurgády. Dost dobře jsem si uvědomovala, že jedu do velmi nebezpečné oblasti. Asi před měsícem

informovaly všechny televizní i rozhlasové stanice o několika sebevražedných atentátnících, kteří ohrozili na životech či způsobili smrt mnoha civilistů.

Právě těchto nevyzpytatelných, všemu odhodlaných šilenců jsem se nejvíce obávala. A ještě k tomu jsem měla být ubytována v jednom z hotelů, který se nacházel v centru dění těchto spáchaných atentátů.

Riziko, že se něco semele, bylo vysoké. Strach a obavy ale přebilo mé poslání. Jako doktorka pracující pro jednu z humanitárních organizací jsem moc dobře věděla, že lidé v této oblasti mou pomoc nutně potřebují.

A já ráda dělám dobré skutky.

Domovní zvonek mi dal signál, že taxi dorazilo. Sympatický řidič mi pomohl naložit zavazadla.

Můj let probíhal poklidně. Po několika hodinách jsme přistáli v Hurgádě. Sehnat odvoz z letiště do místa ubytování nebylo složité. Za deset minut nás už před zmíněným hotelem s názvem Paradise uvítal pohledný mladík, aby mi pomohl s mými zavazadly do rezervovaného pokoje. Byl z něho nádherný výhled na průzračně modravé moře. K pokoji patřila i čtvercová terasa s venkovním sezením osázená exotickými rostlinami. Při usazení do pohodlných křesel jsem měla pocit, že jsem na překrásné dovolené.

Ačkoliv byl noční čas, oknem do pokoje proudil stále teplý vzduch. Unavená a vyčerpaná cestou jsem tvrdě usnula a spala až do rána. Naštěstí jsem si nezapoměla nastavit na určitou hodinu svůj milovaný budík.

Ten mě nikdy nezklamal a vždy včas probudil.

Začínající den byl pro mne dost náročný. Večer jsem se nestihla osprchovat, což jsem zaregistrovala.

Většina lidí má ráda, když se o něj někdo stará. Svému tělu jsem to dlužila. A proto s chutí do sprchového koutu. Pak si obléknout něco pohodlného na sebe.

Po snídani v hotelové restauraci jsem se měla dostavit na ošetřovnu a začít se svou prací.

Ráda chodím s ostatními členy rodiny o společné dovolené na delší procházky. Ale přece jenom docházet každé ráno pěšky k ošetřovně devět kilometrů bylo náročné. Od toho jsme měli k ruce profesionálního řidiče s džípem. Když jsme dorazili na místo, nevěřicně jsem zírala. Byly jsme v poušti, ve které stálo pár domků. Kousek od nich se tyčil rozsáhlý stan s nápisem „Ošetřovna“. Dozvěděla jsem se, že v těch domácích žijí chudé rodiny s malými dětmi. Velmi brzy jsem měla pochopit, proč se ošetřovna nachází tak daleko od civilizace. Jakmile jsem vstoupila do stanu, spatřila jsem lidi vykašlávající krev. Někteří byli nakaženi, některým chyběla dokonce nějaká část těla.

Byl to hrozný pohled. Lidé v civilizaci se prostě nechtěli nakazit, a proto postavili stan tak daleko od svých příbytků.

Vedoucím ošetřovny byl urostlý chlapík. V jeho očích se zračil smutek, ale i hrdost, že je tu vedoucím.

Zeptala jsem se: „Pane, umíte mluvit anglicky?“ Odpověděl: „Yes, madam“.

Rovnou jsem tedy spustila: „Jaká je příčina těchto nákaz a dalších onemocnění?“

Pomalou se protáhl ve svém křesle a řekl: „Někteří byli nakaženi virem „Salam un sajn“, což je otrava salámem, který prodávají kupci na trhu a dostávají za to slušné peníze.“

Pochopila jsem, že takhle to dál nepůjde a rovnou přistoupím k věci.

Když už jsem měla své skalpely, nůžky a uspávací injekci připraveny, zaslechla jsem pokřik.

„Ať žije Aláh!“ Byli to islámští bojovníci. Za sebou táhli na provaze tři rukojmí. Pravděpodobně to byli Američané. Aspoň jsem tak usuzovala z nápisu United States of America na jejich tričkách.

Islámští bojovníci jeden přes druhého křičeli, skákali a před námi pak veřejně podřízli všem rukojmím hrdlo.

Pak přišli ke mně a řekli: „Achtabarát an un sajn“, což dle mého Google překladače znamenalo „Půjdeš s námi.“

Bránila jsem se, ale marně. Popadli mě, vyzvedli a přivázali ke koni. Nevěděla jsem, kam jedeme a jaký bude můj další osud. Odvezli mě do nějaké své pevnosti, kde mi oznámili, že jsem uvězněna.

To také učinili. Ve vězení mi nedali najíst ani napít. Byla jsem vyčerpaná a zoufalá. Dostavily se i halucinace a zdály se mi věci, jako bych byla hrdinou v knize Jáma a kyvadlo.

Nevím přesně, kolik času jsem tu přežila. Ale slyšela jsem hlasy kolem sebe, a tak jsem zřejmě ještě žila.

Zřejmě mým únoscům došly peníze. A proto za mne stanovili výkupné. Jsem hrdá na svou zemi, která byla ochotná požadovanou částku za mne vyplatit. A je zároveň povzbuzující zjištění, že jsou ještě na světě lidé bez ohledu na barvu pleti a jazyk, kteří táhnou za stejný provaz a dobrou věc. Nakonec jsem byla osvobozena mezinárodními vojenskými silami a mohla pokračovat ve své práci.

A díky tomu se můžu s vámi všemi po téměř padesáti letech o tyto své zážitky podělit.

ONDŘEJ MACEŠKA

JENÍČEK A MAŘENKA

Probudil se takhle jednou zrána na čtvrtek dvanáctého, jako obvykle na své hromadě slámy, ještě umaštěné směsicí krve a potu, jelikož v noci bylo kupodivu vedro. Jeníček měl hlad, a přestože moc jídla neměli, vydal se ven na nádvoří a pak zamířil do kuchyně. Než ale otevřel dveře, zarazil se. Mařenka nebyla ve své posteli, resp. na své hromadě slámy, a to bylo ještě velmi brzo ráno. Bylo to divné, ale moc to nebral na vědomí a vydal se do kuchyně.

Tam už seděl tatínek, popíjel kávu a u toho se snažil číst noviny. Když Jeníček vešel, tatínek po něm mrštil nenávisným pohledem, až z toho Jeníčkoví ztuhla krev v žilách. Takhle to chodilo téměř každé ráno, poněvadž po tom se ze čtyřčlenné rodiny stala trojčlenná (Jeníčkova macecha se bohužel minulý týden zabila v propasti Macocha), měl tatínek neustále smutnou, až příšernou náladu, bohužel to pak odnášely jeho děti. Jeníček chtěl pozdravit, aby otci zvedl náladu, ale nakonec se jen zeptal, kam zmizela Mařenka. Otec se na něj obořil: „Co se vůbec ptáš, ty zmetku malej, včera jsi exkrement ulovil, a tak jsem se bohužel musel uchýlit k jiným způsobům, jak nás dva uživit.“

Jeníček tomu moc nerozuměl, zato se rozbřečel a utekl

ven, aniž by si vzal snídani. Zaběhl do stodoly, ve které spal, aby se zde ukryl a měl chvilku na to, aby si utřídil myšlenky. Pak dospěl k názoru, že tatínka nehodlá dál štvát, a tak popadl pušku, kabát a vyrazil na lov, aby měli co jíst. Mohl jít buď do Temného lesa, Zakletého lesa, Černého lesa, Rudého lesa, Zlého lesa nebo do lesa smrti. Nakonec vybral Temný les, byl totiž nejbližší. Na cestu do ostatních lesů by musel použít auto, ale to bylo nefunkční od doby, co se s ním tatínek pokusil pokácet strom.

Když dorazil po pěti minutách cesty k okraji lesa, začal uvažovat, jestli by se náhodou neměl vrátit. Od dob, co s Mařenkou zabili Ježibabu a snědli její chaloupku, kouzlo pominulo a v lese opět zavládl radost a klid. Ale v posledních týdnech cítil Jeníček v lese přítomnost nějakého zla. S tím se pojilo to, že jím zase prosakovala tma, nebylo vidět ani na krok, většina zvířete, která tam dříve žila, les ve spěchu opustila, a někdy se daly zaslechnout tajemné a strašidelné zvuky, občas připomínající hlasy mrtvých. Po pár minutách uvažování si uvědomil, že by jinak s tátou umřeli hladu, takže tam musel.

Jakmile udělal první krok, ucítil strach. Jak postupoval směsící keřů a stromů dále, strach se zvyšoval. Po chvíli se začala viditelnost velmi snižovat, dokud nemusel vyndat baterku. Vylezl na menší kopeček, na kterém stál osamělý, velmi vysoký strom. Opřel se o něj, a řekl si, že si chvilku odpočine a dá si nějakou svačinku. Prohledal batoh a našel pouze kousek shnilé klobásky. Hodil ho do pusy, zvedl se, a rozhlédl se kolem. Nic neviděl, byla moc velká tma. Pouze rozpoznal, že se pod ním kopec snižuje, a slyšel povědomý zvuk, který ale v daný moment nedokázal k ničemu přiřadit. Opatrně začal sestupovat z kopce, ale najednou ucítil prudkou bolest na temeni a omámený bolestí zakopl o kořen stromu a upadl. V tu chvíli poznal, co to bylo za zvuk. Voda. Poloomráčený Jeníček se z kopce skutálel do bažiny, skvěle zakryté mechem a lekníny. Začal se topit, ale nikdo mu v tu chvíli nemohl pomoci. Po chvíli naprosto ztratil vědomí.

Mařenka cítila, že Jeníček je v silném nebezpečí, ale byla spoutaná železnými pouty a zamčená v komoře na šest a půl západu. Nejhorší na tom bylo, že ji tam zamkl její vlastní otec, aby ji později mohl zpracovat na požitelné maso. Když ji tam zamykal, snažila se bránit, ale otec ji tvrdě udeřil do obličeje, až ztratila vědomí. Probrala se teprve před pár minutami, ale už se po komoře rozkoukala. Zkusila řetěz urvat, ale akorát zbytečně ztratila energii. Po chvíli to zkusila levou rukou, ale nakonec to též vzdala ze stejného důvodu. Pak už pokus dostat se z komory pustila z hlavy, ale ten příšerný pocit, že Jeníček umírá, ji mučil. Nakonec znovu ztratila vědomí.

Tatínek se probudil ve dvanáct hodin a ihned šel zkontrolovat Mařenku, jestli náhodou neutekla. Naštěstí v klidu spala. Pak šel najít Jeníčka, ale když ho nikde neviděl, nechal ho být a šel se dívat na televizi. Dávali opakovaní včerejšího dílu Simpsonů, tatínek ho ovšem už viděl, a tak přepnul na jiný program, kde byla premiéra filmu Jeníček a Mařenka: lovci čarodějnic. Nejspíš u toho usnul, protože ho pak probral hlasitý výbuch. V tu chvíli vypadl proud a v

domě se zhaslo, dovnitř proudilo jen světlo z otevřeného okna, kterého bylo stejně jen po málu. Vyšel ven, a viděl to, co nechtěl. Z opačného konce stavení, kde byla uvězněna Mařenka, se kouřilo. Když vběhl dovnitř, dveře od komory byly stále zamčené, to tatínka překvapilo. Pokusil se dveře odemknout, ale klíč se mu v zámku zlomil. „Sakra!“ zaklel. Pak se rozhodl dveře vykopnout, ale křuplo mu v noze. Tak vyšel ven, a obešel to z druhé strany. Ve zdi byla díra a po Mařence ani stopy. Tatínek se sesypal na zuhelnatělou trávu před dírou ve zdi, ze které se ještě kouřilo.

Jeníček byl mrtvý. Alespoň si to myslel, dokud se neprobral. Z bažiny ho někdo zachránil. Když se Jeníček probral, viděl, jak se na něj usmívají dva lidé. Jeden z nich, postarší muž, jenž měl dlouhé bílé vlasy a vousy, na hlavě starý klobouk a v ruce hůl ze dřeva, byl Jeníčkoví neznámý. Tím druhým byla jeho sestra Mařenka. Jeníček se usmál, konečně viděl svou sestru. Mařenka se na něj také usmála, ale zároveň plakala. Ještě před chvílí si totiž myslela, že je její bratr mrtvý. „Tohle je Gandalf, vysvobodil mě z vězení, jež na mě uvrhl náš otec, a pak tě vytáhl z bažiny“, zašeptala Mařenka. Jeníček mu chtěl poděkovat, ale v tu chvíli mu Gandalf skočil do řeči: „Nezachránil“. Mařenka nevěděla, jak to myslí, ale hned za chvíli jí to došlo. Jeníček se začal dusit. Měl v plicích moc vody z bažiny. Mařenka začala křičet na čaroděje, ať mu pomůže, ale Gandalf řekl, že už mu může pomoci jen kořen mandragory, ale ten je nesmírně obtížné sehnat a Jeníčkoví zbývalo velmi málo času.

V tu chvíli zaslechli šepot a praskání větví. „Jdeme!“, zakřičel Gandalf a popadl Jeníčka, jenž zrovna upadl do bezvědomí, do náruče. Začali utíkat, přestože ani jeden ze sourozenců nevěděl před čím. Gandalf se v lese vyznal, proto Mařenku navigoval přes hromady kamení, kmeny vysokých stromů a různých keřů, dokud nedoběhli až na okraj skály, kterou bohužel z dálky neviděli. Mařenka se podívala, co je pod nimi. V tu chvíli dostala závrať, zamotala se a upadla na naprostý okraj skály, z níž odpadlo pár kamenů. Jeníček náhle nabral vědomí a vymkl se čaroději z rukou. Za opaskem měl mít loveckou pistoli, bohužel mu nejspíš vyklouzla, když se topil v bažině. Všichni tři zpanikařili, ale našťastí už stáli na nohou. Gandalf vytáhl meč. Řekl, že s ním bude muset bojovat sám. Sourozenci stále nevěděli, proti čemu stojí, a tak se zeptali čaroděje. Než stihl odpovědět, stromy se před nimi rozletěly, nebe vzplálo, kus skály, na které stáli, se začal uvolňovat ... A v tu chvíli stáli tváří v tvář smrti. Pokračování možná příště ...

ANNA ŠEJNOSTOVÁ **JENÍČEK A MAŘENKA**

Žili byli dva sourozenci. Vlastně byli tři, ale to nikdy nikoho nezajímalo, protože jejich trojče se utopilo, když jim bylo pět. A tak žili Jeníček a Mařenka jen se svým otcem, ale místo aby se k nim všichni chovali laskavě (kvůli nešťastému osudu jejich sourozence a matky, která čistě ze šlechetnosti skočila do ledové

vody také a jaksi zapoměla, že neumí plavat), bylo to přesně naopak. A tak je každé ráno, když vstali, otec vyhnal ven a celý den se k nim neznal. Nakonec jim to snad ani tolik nevadilo, i když bydleli jen na venkově. Bylo ráno. Krásné, slunné a provoněné kouzelnými zvuky. Jeníček se naklonil k Mařence a zatahal ji za cop, který jí jako jediný vykukoval zpod peřiny. Chvilí počkal, jestli se objeví alespoň hlava, když však zmizel pod pokrývkou i cop, vylezl z postele a otevřel okno. Do podkrovního pokojíku začaly proudit nejrůznější vůně. Nejsilnější z nich byla vůně mokrého lesa. Maruščina peřina sebou začala vrtět, až postupně se vynořila celá Maruška. Rozzlobeně stála uprostřed pokoje, s rozčuchanými vlasy a tím jediným čupkem uprostřed obrovského vrabčího hnízda. Jeníček se neudržel a rozesmál se nahlas, když mu došlo, jak obrovské měl vlasně štěstí, když zpod peřiny vyčuhoval právě ten jediný copánek. Marušce to však zřejmě vtípne nepřišlo vůbec. Otočila se a přes hlavu si přetáhla zástěrku a do ruky si vzala hřeben. Jeníček byl však venku už hodnou chvíli předtím, než vlastně vyšla. Všechny vlasy však měla schované pod šátkem a mračila se. Nemluvili. Maruška nikdy a Jeníček už ze zvyku. Zamířili jako každý den k vesnici, ke hřbitovu. Dělalí to tak ostatně každý den, ale pokaždé se velikým obloukem vyhýbali tátově kovárně.

Dnes to však bylo jinak. Potkali děti. Jeníček ani Maruška je nikdy neměli moc rádi, o to víc je ale neměli rádi oni. Jeníček držel Mařenku za ruku, po pár vteřinách se mu ale vytrhla a rozběhla se k lesu. Neposlouchal urážky dětí, jen běžel a o notný kus cesty před ním vlála červenobíle proužkovaná sukně. Pak se mu ztratila v lese. Nic nedal na všechny ty povídačky, které o tom lese kolovaly, a vběhl do houští. Ihned se mu z očí ztratila obloha, když jí zakryly husté koruny stromů. Stíny potemněly a červenobíle proužkovaná sukně se mu ztratila z očí. Dostal strach. Jak má asi Maruška volat o pomoc, když nemluví?! Znovu se rozběhl hlouběji do lesa. Chvilími volal, chvílemi naslouchal, ale odpovědi mu bylo ticho, neboť zde nezpívali ani ptáci. Nevěděl, jak dlouho jde a volá, ale zmocňoval se ho čím dál tím větší strach o sestru. Uvědomil si, že když neprijdou domů, nikdo je nebude hledat. Udělají tím otci jen radost. Bezmoc na něj padla jako balvan a on si sedl do jemné lesní trávy. Zaklonil hlavu a zadíval se k obloze. Najednou mu došlo, že na oblohu vidí a že už je šero. Byl neuvěřitelně uchozený, a oči se mu zavíraly. Přece se však kolem sebe rozhlédl a uviděl ... zůstal zírat s otevřenou pusou. Perníková chaloupka. A došlo mu to. Maminka. Pohádka o perníkové chaloupce. Jeníček a Mařenka. Postavil se na nohy a divil se, že si jí předtím nevšiml. Dokonce si ani nevšiml, že je tady mýtiny. Hloupá pohádka. Přesto se rozvážným krokem pustil k chaloupce a zatímco klepal, přemýšlel, jestli bude mít dost síly, aby strčil ježibabu do pece. Opravdu tam byla. Stála ve dveřích s hrbem na zádech a s bradavicí na nose. Mlčela a jen mu uhnula, aby mohl vejít. Vešel tedy. Hned u stěny zpozoroval Marušku a radostně se k ní rozběhl. Šeptem jí rychle vypověděl o tom, co musí udělat, a byl rád, že jim je už jedenáct a ne sedm, jako těm dětem z pohádky. Trochu ho udivilo, že se Mařenka neusmívá, dokonce neprojevuje nadšení ani nijak jinak. Pak

ukázala doprostřed místnosti a on to uviděl. Žádný hrb, jen na čistém stole ležel nůž. Cvakl zámek a nastala neproniknutelná tma. Jediným zářícím bodem byly doruda rozžhavené oči ježibaby a jejich odlesk v lesklé čepeli.

VÍTEK ČASLAVKA O JENÍČKOVI A MAŘENCE

Bylo nebylo, v jedné malé chaloupce u lesa žila jedna rodina. Maminka byla již po smrti a děti vychovávala zlá macecha. Jednou večer se s tatínkem bavila o jisté myšlence, která jí byla vnuknuta při pohledu na zabíjačku vepře ve městě: "Zabiju Jeníka a Mařenku a nadělám z nich jitničky!" Tatínek byl zprvu proti, ale když mu zahrozila sekýrou, milerád souhlasil.

Další den ráno vzbudil tatínek děti s prosbou, jestli by mu nešly pomáhat sekát dříví do lesa. Jelikož byl Jeníček neřád a poslouchal celý rozhovor přes zeď ze svého pokojíčku, vymyslel přes noc plán. Tatínkovi odvětil, že se jen přiobleče a hned půjde.

Když vyšli před chaloupku, foukal silný vítr. Dětem byla zima a počali si stěžovat.

"Už abych je měl z krku," pomyslel si tatínek a přehodil si sekýru do druhé ruky.

Když byli dostatečně hluboko v lese, děti začaly sbírat borůvky. Zády k tatínkovi.

"To je ideální příležitost," řekl si tatínek a zdvihl obě ruce vysoko nad hlavu.

Silnou ranou mířenou přímo do lebky rozsekl Mařence lebku vejpůl. Pepíček nelenil. Vzpamatoval se a vytáhl z kapsy nůž, který si vzal s sebou.

Během chvíle už seděl na tatínkovi a opakovaně jej bodal do obličeje. Když mu na břicho vyryl písmeno J, usoudil, že už má asi dost a s přihlížející Mařenkou se vydal po pěšině hlouběji do lesa.

Dorazily spolu na mýtinku, kde byla chaloupka, napůl již rozpadlá. Vešli dovnitř. Prkna jim pod nohama vrzala. Jeníček se zastavil a začal přemýšlet...

"Nezabil náhodou tatíček Mařenku?"

Když se otočil, uviděl Mařenku šourající se k němu a uvědomil si svou chybu: "Měl jsem ji zabít znovu!"

Mařenka se vrhla na Jeníčka a otevřela mu mozek sekýrou jako oříšek. Sežrala mu mozek a chystala se mu vydlabat oči a zkonsumovat i je.

V tom na ni spadl trám ze střechy zchátralé chaloupky a navždy ji pod sebou pohřbil i s Jeníčkem.

Když se o této tragédii dozvěděla zlá macecha, spáchala sebevraždu. Ne proto, že by ji snad skličoval žal, nýbrž z důvodu nezadostiučinění.

Chtěla totiž tatínka zabít, jen co by se vrátil domů.

(žánr: nejspíše brutální horor)

ANNA ŠÍPOVÁ MŮJ HRDINA TOMÁŠ AKVINSKÝ

Tomáš Akvinský byl sokratovský filozof z raného středověku. Říkám sice, že byl filozof, ale stejnou

měrou byl i teolog. V té době žádný podstatný rozdíl mezi teologií a filozofií neexistoval. Než přišel ke křesťanství, byl jen obyčejný univerzitní profesor ve středověké Paříži.

Brzy zjistil, že rozumem nejde objevit všechno a po tom co nevymyslíš, je nejlepší nepátrat. To je také jeden z důvodů, proč rozumem hledal víru a tak vlastně "pokřesťanstil" učení podle Platóna, který žil mnoho set let před Kristem. Uváděl lidu své myšlenky v proudu víry.

Například nepopíral řecké teorie o idejích, ale v katolické Evropě je nemohl použít. Vložil tedy ideje do představ Boha na nebi. Potýkal se také s myšlenkou, že Bůh není jen jako "muž", ale i jako "žena". Má v sobě mateřský cit, díky kterému stvořil lidstvo a pečoval o něj. (A tuto stranu o několik let později pojmenovala filozofka Hildegarda z Bingenu jako Sofia.)

Ale jeho největší zásluhou je to, že uvedl víru po Evropě na pravou stranu a inspiroval k ní lid.

MARIE_NĚMECKÁ MŮJ HRDINA

Můj hrdina je asi sir Nicholas Winton. Zachránil strašně moc lidských životů, a to je podle mě to nejlepší, co mohl udělat.

Taky bych chtěla něco takového dokázat, ale myslím, že bych na to neměla odvahy.

K tomu, aby člověk nasadil vlastní život pro druhé, je třeba naučit se ovládat, nebýt sobecký, a to já bohužel neumím.

Je hezké o něčem takhle přemýšlet, těžké je to realizovat.

Podle mě spousta lidí chtěla zachraňovat, ale neměla na to odvahy a bála se útrap trestů, kdyby to nacisté zjistili. Proto radši nechala mučit spousta jiných a „jen přihlížela“.

To je ten důvod, proč se taky spousta přidala na špatnou stranu – strach.

Strach je hrozná věc a většinou je mnohem horší než skutečnost.

Když jsem psala úkol na občanku, opět mi došlo, že lidi dělají hnusné věci většinou proto, že jim něco v životě nevyšlo nebo nevychází, jsou nešťastní.

Stejně tak Hitler měl problémy – měl deprese, fetoval, nevyšel mu sen stát se malířem.

Říkáme, že je hnusné to, co udělal. Ano, asi měl potřebu dělat někoho nešťastným. Ale ještě nikdy jsem se nezamýšlela nad tím, co bych udělala já. Co by udělal každý z nás, kdyby měl stejné problémy.

To je hrozně zajímavá otázka.

Naučit se ovládat, žít naplno a zároveň být šťastný je strašně těžké. Někdo to nedokázal, ale myslím, že můj hrdina postupně ano.

ANONYM MŮJ HRDINA

Hrdina. Člověk co něco dokázal. Pro svět. Co podstoupil nebezpečí, aby někoho zachránil. Aby něco objevil. Můj hrdina, nebo spíše hrdinka, je ruska

Valentina Těrešenková, první žena ve vesmíru. Přesto, že její let trval jen tři dny, musela si projít těžkým výcvikem a dokázala, že kosmonautem nemusí být jenom muž. Pro mě je hrdinka hlavně proto, že si dokázala stoupnout před tu raketu a neutéct. Bylo jí teprve 25 let, ale to nijak neovlivnilo aby yla 10. člověkem ve vesmíru. Je hrdinka protože tam letěla za nás. Za ženy. A dokázala světu, že nezáleží na tom jsme-li muž nebo žena.

Letěla a viděla tu krásu naší země zvenčí, ale to proto, že podstoupila riziko, že bude tři dny sama v neznámu. Mohlo se cokoliv pokazit a ona by zemřela. Ale přesto do toho šla. Ale to nejdůležitější, a to co jí pro mě dělá hrdinkou je, že ne poslouchala rozkazy. Byla sama, 48x obletěla zemi a bylo jí jedno co ti dole přikazují. Teď byla ve vesmíru a plnila si svůj sen. Oni byli dole. Malí a uvězněni. Nic jí neodradilo od toho co chtěla a potom si to naplno užila, bez rad odborníků, bez povinností, bez lidí. A myslím, že její let byl ten nejlepší a pamatuje si ho sám vesmír.

JANA TOŠERU O POKOŘE KONĚ

Jednoho sobotního odpoledne jsem se procházel naší Eliášovkou a uviděl jsem nový stánek s párky, měl na tabuli napsáno: „Bondyho párky – dobré a lahodné.“ „Dobré a lahodné“ řekl jsem si a začal jsem mít strašný, ale strašný hlad. Dal bych si něco dobrého a lahodného řekl jsem si. Začal jsem pošilhávat po čivavě, co šla po ulici. Omylem jsem si na ní však uslintl a ona utekla. Jaká to škoda, ale nepoklesl jsem na mysl a vlezl jsem do kanálu, po pěti minutách mě to přestalo bavit a tak jsem zase vylezl ven a s novým elánem.

Šel jsem na Kulaťák a zpacifikoval jsem bandu malých školáků, kteří vypadali vskutku podezřele, vypadali, jako kdyby se mi potutelně smáli, že mám zelené sako a fialové boty. A tak jsem stal cyklotrialovým vypíchaným očí. Což takhle sníst moc, moc kaktus čenic. Svařování plamenem nebo plamenové svařování, zastaralé autogenní svařování, patří mezi tzv. tavné metody svařování. Metoda využívá teplo získávané spalováním směsi hořlavého plynu a kyslíku nebo vzduchu pro natavení svarových ploch a roztavení přídavného materiálu. Ukousl jsem ti Titz prank Čeněk. Teď iks jur rank mistr brokolice. Ukončil jsem svůj mentálně dehydratovaný okulár s dobrým syntetizérem. Vše záleží na úpovaze. Kdybych si měl teď vybrat nový život, asi bych moc dlouho neváhal jaký.

Jak praví jedno staré čínské přísloví: Kůň žere všechno má-li hlad, a když ho nemá, tak žere taky. Můj život je kůň.

ZUZANA ROSENBAUMOVÁ VYDAŘENÁ DOVOLENÁ

Jana už měla sbalená zavazadla, a tak vyrazila. Při pohledu z okna poznala, že venku je lezavě a sychravo, ale ani to jí neodradilo; autobus jel za deset minut a vzhledem k objemnosti kufrů nebyl čas otálet. Koneckonců s ohledem na včerejší meteorologickou

předpověď mohla být ráda, že venku nezuří hotová vichřice.

Vypakování zavazadel z bytu trochu zkomplikovala dvojička horlivých vytíračů chodeb, která svou praxi zřejmě neprováděla příliš dlouho a ještě se pořádně nenaučila vyždímat hadr.

Nakládání kufrů a tašek do výtahu jí trvalo dobrých pět minut, což byl poměrně rekordní čas vzhledem k tomu, že jí výtah jako by z vlastní vůle několikrát sjel se zavazadly do nultého patra.

O to větší byla její úleva, když se oprýskané žluté dveře kabiny výtahu zavřely a výtah začal spolu s ní i se všemi jejími věcmi klesat dolů.

Její úleva však netrvala dlouho.

Kdesi mezi třetím a druhým patrem sebou výtah náhle trhl a zastavil se. Jana chvíli sbírala odvalu, než se odhodlala zmáčknout tlačítko pro otevření dveří. Mezi patry na ni přívětivě vyhlížela obrovská tmavomodrá deska. Když se podívala směrem vzhůru, úroveň podlahy třetího patra měla několik centimetrů nad hlavou.

Trvalo několik minut, než si Jana uvědomila, že ani sebezuřivější mlácení do zvonku nic nezmuže. Zvonek, který jí už několikrát výborně posloužil, když se zasekla v tomhle zpropadeném výtahu, pro dnešek selhal. Nezbyla jí tedy jiná možnost, než nedůstojně pokřikovat na ty mladé uklízeče, ale po té vykutálené dvojičce jako by se země slehla. Dneska už Jana asi neuvidí módní ulice Paříže ani její krásné domy. Z krabičky poslední záchrany vydolovala špaček obyčejné tužky, a aby si ukrátila čekání na sousedy, začala zuřivě čmárat po zdech výtahu.

Kdesi hluboko v podvědomí si se zadostiučiněním pomyslela, že ta povedená dvojice mladých uklízečů to pak bude muset vydrhnout.

ZUZANA ROSENBAUMOVÁ HOSTINEC

Můj pobyt v hostinci zůstává pro mě i nadále zahalen tajemstvím. Byl jsem k němu dotlačen, ba donucen nekalkými prostředky, které jsem k vlastní nevyčísitelné škodě nedokázal včas prohlédnout. Nejenže si na události, které mě uvrhly do onoho pozemského pekla, živě vzpomínám; dokonce se mi občas zdá, jako by to ani vzpomínky nebyly nebo alespoň ne mé – jako by to snad byly živoucí a hmatatelné výjevy, odehrávající se teď a tady, přímo před mýma očima. Tenkrát, budou to na vlas čtyři roky, ale moje smysly tak jasně neviděly – byly jako zakaleny mlhou, ač jsem byl střízlivý. Skočil jsem na lep největšímu z podloudníků, nejprotřeřejšímu ze zlodějů a nejchladnokrevnějšímu z podvodníků.

V tuto chvíli můj úhlavní nepřítel, avšak tehdy se mi jevil jen jako neznámý ubožák, se ke mně připotácel na rohu dvou příkrých uliček. Pořád slyším jeho hlas, jak mi šeptá do ucha: „Pane, pro lásku Boží, musíte mě vyslyšet! Jste mou poslední nadějí!“ A popadl mě za klopy kabátu a opřel se o mne, jako by snad stál v posledním tažení. A skutečně, ten lotr vypadal, že se s každým okamžikem skácí. Podepřel jsem ho a vysle-

chl – to jsem ještě nesnesl pohled na ztrhanou tvář, údy třesoucí se zimou, potrháné šaty a hrdlo svírající se úzkostí.

„Má dcera! Má dcera!“ Na okamžik se mu zázrakem vrátily síly a on mě k sobě přitáhl za límec, pevně ho držíc ve svých tlustých prstech. „Umírá! Prosím vás, pane, sežeňte doktora! Doktora! Sic budeme všichni ztraceni!“ A rozplakal se tak, že musím dodat, aniž bych se chtěl falešně ospravedlňovat, by se nad ním ustrnul i sám Satan.

„Jen se nebojte,“ konejšil jsem ho, jelikož se mi ho upřímně zzelelo, „jsem sám doktor. Zaveďte mě k dceři a já slibuji, že udělám, co bude v mých silách.“

„Doktor! Opravdu? Ó děkuji ti Prozřetelnosti, a vám, milý pane, vám žehnám!“ A políbil mě samou radostí na čelo. Teď si vzpomínám, že se mu tak podivně zablesklo v očích a že se krátce odvrátil, aby alespoň na okamžik sňal masku pečujícího otce, která musila být pro člověka s jeho povahou tak těžká – ale já jsem si toho nepovšiml, stejně jako jsem si nevšiml omšelého zjevu té podezřelé krčmy, do které mě po několika minutách svižné chůze uvedl. „Počkejte jen okamžik, pane doktore, okamžik!“ Odběhl nahoru po ztrouchnivělých schodech a já hlupák zůstal pokorně stát dole v temné světnici, důvěřivý jako malé děcko.

Téměř vzápětí se strachující se otec vrátil, v závěsu tři silné muže, ale já ho poznal jen s obtížemi. Jeho bledost, stejně jako neprolité slzy, blyštící se ještě před okamžikem v krvi podlitých očích, zmizela jako mávnutím kouzelného proutku. Místo ní na mě zahlížela šklebící se tvář, odhalující v křivém úsměšku ostré zuby a já jsem v tu chvíli bezpečně věděl, že tohle už žádná maska není – tohle byla pravá tvář toho ukrutníka a zrcadlila se v ní, je-li to vůbec možné, snad veškerá špatnost toho člověka.

Než jsem se stačil nadát, popadli mě ti tři hrubiáni a přivázali mě ke křeslu tak, že jsem se při nejlepší vůli nedokázal pohnout. Rozsvítili železné svícný po stěnách a přede mnou se z projasňující se tmy pozvolna vynořil strašlivý výjev – uprostřed místnosti stál kůl a u něho přivázané děvče, které se sotva drželo na nohou, koulíc bezmocně očima ze strany na stranu, umlčené již téměř zbytečně surově utazeným roubíkem.

„Nelhal jste, že? Jste doktor?“ Zeptal se mě jeden z mužů, kteří mě tak dokonale znehybnili. „Ano, jsem doktor. Podívejte se pánové, okamžitě zanechte těchto –“ snažil jsem se znít statečně a dozajista bych byl selhal, kdybych nebyl přerušen tím netvorem, který mě tak šikovně vlákal do svého doupěte. „Ta dívka je nemocná, doktore. Když ji spálíme, nákaza se nerozšíří?“ Kvapně jsem se snažil vymyslet něco, čím bych nebožačku zachránil, ale on si z mých očí vyčetl potvrzení vlastních domněnek. „Nuže, pánové, zapalte hranici!“

Nezapomenu do konce svých nocí na tu noc, kdy ji před mýma očima strávil plamen a já jsem se nedokázal ani pohnout, abych ji mohl zachránit z hltajících ohnivých útrob. Nemohl jsem jí pomoci, a ač jsem se snažil, nedokázal jsem odtrhnout oči od toho hrůzného výjevu, nad který by se nenašel strašnější obraz v nejhoroucnějším peklu. Jsem přesvědčen, že ten muž

byl ztělesněním ďábla a jestliže ne, tak alespoň jeho nejbližším příbuzným.

Za noci mě ale nepronásleduje ani tak planoucí lidská pochodeň či ozvěna praskotu nemocí souženého těla, jak se kus po kuse pod tím nemilosrdným žárem rozpadalo. Je to jeho tvář, zhyzděná šíleným úsměškem, ozářená lačně polykajícím žhnoucím ohněm a zářící podivným světlem, ve kterém se lesklo všechno jeho šílenství a zloba, jako by snad i uvnitř něj zuřil požár.

Ač jsem vynaložil sebevětší úsilí a využil i ty nemyslitelnějšími prostředky, abych zločince vypátral, nikdy se mi to nepodařilo. Jako by se po nich slehla zem, která koneckonců docela dobře mohla být jejich právoplatným domovem.

Můj poslední rozhovor s oním králem herců, lhářů a vrahů, se odehrával, když mě řádně pošramocněného konečně propustili na ulici a já se vlekl pryč, seč mi síly stačily.

„Vrahu! Šílenče!“ křičel jsem a pospíchal pryč od toho proklatého hostince. Proklínal jsem ho těmi nejhoršími osudy a nazýval těmi nejhoršími jmény, ale on se jen pobaveně vykláněl z okna s úsměvem vlastním všem ukrutníkům.

„Démone! Lháři!“

„Lháři?“ odpověděl mi klidně. „Vždyť jsem vám přece říkal, že mám nemocnou dceru!“

ZUZANA ROSENBAUMOVÁ **ROZHODUJÍCÍ CHVÍLE**

Stalo se mi to předtím již mnohokrát, ale drtivý dopad to mělo teprve včera. Celé to začalo jako vždy nepříjemným vpádem mé matky do mého pokoje. Než jsem se odhodlala vyjít ze svého útočiště, bylo už 7:06. Dusila jsem se svou snídaní, přičemž jsem měla pocit, že potrava ve mně mizí snad několik hodin. Když jsem se s ní konečně vypořádala, sestra už si čistila zuby v koupelně a byla, ostatně jako obvykle, o několik minut napřed.

Čistila jsem si zuby možná tak třicet vteřin, ale když jsem skončila, sestra už nervózně přecházela po předsíni ve zmatených kruzích a popoháněla mě. Z bytu jsme se (ačkoli jsem se opravdu snažila) dostaly ale až v 7:35, což znamená o několik minut později než obvykle. Nevzpomínám si přesně, jestli venku bylo zima, ale zcela určitě vím, že bylo nevlídno a sychravo, zkrátka hnusně.

I přes náš značně vyčerpávající sprint se řidič autobusu rozhodl na nás nepočkat. Já jsem si zrovna ten den zapomněla hodinky, a tak jsem ani nevěděla, kolik je hodin.

Stály jsme na zastávce snad celou věčnost, než se konečně objevil další autobus. Obvykle autobusy jezdí tak po dvou minutách, ale já vím s jistotou, že ten den to tak nebylo.

Ale ona rozhodující chvíle nastala, až když jsme seděly v autobuse. Vozidlo se celou cestu strašně vleklo a já jsem očima celou tu dobu hypnotizovala digitální hodiny, které přes všechnu mou očívidnou snahu

ubíhaly vpřed nadnormální rychlostí. Staré čínské přísloví říká, že člověku je v den jeho narození dán určitý počet nádechů, a za jak dlouho je vyčerpá, za tak dlouho jeho život taky skončí. Já jsem si za těch deset minut v přetopeném autobuse zkrátila život nejmiň o dva roky. Nakonec jsme dorazily do školy v 8:07 a všechno jsme perfektně stihly. Já jsem si ten den uvědomila, že stres ani zoufalství hodiny nezastaví, a že když jde člověk pozdě, možná by stačilo dýchat trochu pomaleji a čas by se taky zpomalil. Jestliže je to staré čínské přísloví pravdivé, tak mám teď docela slušnou šanci, že tu budu strašit až do stovky.

ANNA ŠÍPOVÁ **ROZHODUJÍCÍ OKAMŽIK**

Vešla jsem do třídy. Na první pohled se mi zdála prostorná. Přišla jsem mezi prvními. Chvilku jsem váhala a pak si vybrala nenápadné místo vzadu. Třída se rychle začala plnit novými spolužáky. Musela jsem si vytrpět tu trapnou chvíli, kdy jsem se na ostatní dívala a nebyla jsem schopná vydat ze sebe hlásku. Představovala jsem si novou kamarádku, která si se mnou sedne. Bude veliká? Malá? Chytrá? Milá, nebo zlomyslná? To bylo důležité. Ten, kdo si se mnou sedne, bude také první student na AG, který mě pozná lépe. Budu s ním také muset vydržet celý školní rok až do července. Takhle jsem uvažovala dost dlouho. Ale mé myšlenky byly přerušeny příchodem zadýchané dívky, která se bez pardonu sesunula na židli vedle mě. Byla úplně jiná, než jsem si představovala. Vysoká, dlouhé vlnité vlasy a milý obličej. Dost dlouho jsem se na ni dívala a myslím, že si připadala divně, a proto začala: „Ahoj, já jsem Emma.“ A tak to všechno začalo.

ONDŘEJ MACEŠKA **RIVALOVÉ**

„Každou chvíli by tu měl být“ prohlásil detektiv Ondřej Maceška. Naproti němu seděl jeho nadřízený, inspektor Martin Hudlička. Přestože byl ještě dost mladý, vypadal velmi staře. Vlasy mu už všechny vypadaly a na obličej se mu dělaly vrásky. „To doufám, už má čtyři a půl hodiny zpoždění“. V tu chvíli se otevřely dveře a do místnosti vpadla bizarně oblečená osoba mužského pohlaví, patrně dospělý, s divně pohozenými, dva měsíce nestříhanými hnědými vlasy, které zčásti zakrývalo sombrero. Na jeho škaredých očích visely černé brýle, pod nosem mu trůnil velký tmavý knír. Krk a ramena mu zakrývala červená šála a místo policejní uniformy, kterou ztratil hned ten den, co nastoupil, měl na sobě doktorský plášť a pravé ruce držel černý pytel. Ani nepozdravil, vzal pytel a vysypal jeho obsah na stůl. „Co to kruci je?“ zakřičel okamžitě inspektor Hudlička. Na to mu nově příchozí odvětil, že to je vše, co se mu podařilo najít na místě výbuchu, a zároveň by mohlo vést k nalezení Jáchyma Šulmana. „Vážně? A jak nám prosímte pomůže najít Jáchyma tahle vlněná čepice? Nebo tahle bota? A co teprve kus sušenky? Dane, měl jsi hledat něco, čeho bychom se mohli chytnout, ne všechno, co se tam válelo po zemi,“ řekl mu na to zklamaně detektiv Maceška. Daniel se našel, vykřikl

několik dosti drsných nadávek, vytáhl revolver a třikrát na něj vystřelil, přičemž mířil na hrud', trefil se ale ovšem i do ramene a do břicha. Ondřej Maceška se okamžitě svalil na zem. Než ztratil vědomí, zahlédl ještě, jak inspektor pětikrát vystřelil na Daniela, který se zpotácel, ztratil rovnováhu, pustil revolver, zaklel a proletěl oknem.

Když se probral, viděl detektiv Maceška, jak se nad ním sklání inspektor a spousta dalších lidí, některé z nich znal. Byl pořád ve stejné místnosti a dírou v nástěnném okně, způsobenou Danielem, sem pronikaly paprsky zapadajícího slunce. „Teď, když je Daniel mrtev a jeho důkazní materiály jsou naprosto, ale naprosto nepoužitelné, potřebujeme vaše svědectví. Doktor Smetana vám dal nějaký chemický blbosti, takže zemřete až za patnáct minut. Tak šup, povídejte,“ řekl mu inspektor Hudlička s dementním úsměvem na tváři.

„V ulicích panoval klid a ticho. Po lidech ani stopy. Já a Daniel jsme se vraceli z práce, ale ani jeden z nás neměl namířeno domů. Měli jsme schůzku s Jáchymem v hotelu Mexico Paradise, chtěli jsme zajít na pivo. Ale od policejní stanice byl hotel poměrně daleko, navíc byla tma, takže jsme skoro neviděli na cestu. Většina pouličních lamp nesvítala, buď byly rozbité, nebo v nich žárovky zkrátka vůbec nebyly. Nikdo se ovšem nehrnul do opravy. Po silnici občas přeběhla krysa. Na protější straně ulice u popelnic ležel bezdomovec. Těžko říct, jestli živý nebo mrtvý. Auta v téhle čtvrti téměř vůbec nejezdila, ale nejen kvůli tomu, že silnice zde byly v příšerném stavu, hlavně proto, že tu nebylo nic zajímavého, ani žádné obchody, restaurace, prostě nic. Začínali jsme se čím dál tím více bát. Daniel mne uklidňoval, že u sebe má revolver, takže se nemusím ničeho bát. Ale upřímně, ani trochu mne to neuklidnilo. Po nějaké době jsme došli na konec ulice, zahrnuli za roh a v dálce jsme zahlédli hotel. Byla to pětipatrová, příjemně vyhlížející budova s mnoha okny a barem v přízemí s obrovskými prosklenými okny, kde se svítilo. Uvnitř bylo vidět překvapivě mnoho lidí.“

„A co pak?“

„Přidali jsme do kroku, protože ani jeden z nás nechtěl riskovat, že nás tam někdo přepadne. Když nám k hotelu zbývalo tak dvacet třicet kroků, zaslechli jsme hlasitý výkřik. Než jsme stihli identifikovat, odkud zvuk vychází, ozval se výstřel a ze zdi domu po naší levici odletěl kus omítky. Daniel očividně zapomněl na svůj revolver, protože začal utíkat směrem k hotelu a já ho následoval. Ozval se další výstřel a pak další. Naštěstí mě nic nezasáhlo a Dana taky ne. Podíval jsem se za sebe a v boční ulici jsem viděl dvě postavy, které se k nám velmi rychle blížily. U jedné z nich jsem v ruce rozeznal pistoli. Dveře hotelu byly tak osm kroků od nás. Ozval se poslední výstřel. Skácel jsem se na zem. Kulka mě zasáhla do protězy. Daniel si toho naštěstí všiml, podepřel mě, a společně jsme se dobelhali k hotelu a vklouzli dovnitř. A přestože po útočnicích jako by se slehla zem, oba dva jsme věděli, že tam na nás ještě někde čekají.“

„Hmmm... a co se dělo dál?“

„Vstali jsme, a recepční se na nás podíval a zeptal se, co potřebujeme nebo koho hledáme a jestli nepotřebujeme pomoc. Daniel řekl, že hledáme Jáchyma Šulmana. Řekl, že je na pokoji, ale že na něj může zavonit a říct mu, že tu na něj čekáme. Tak jsme souhlasili. Recepční zavonil a čekal. Asi minutu nikdo neodpovídal, pak se ozval skřípot a pak zase ticho. „Třeba spí,“ řekl recepční. Řekl nám tedy číslo pokoje a pak jsme se vydali po schodech nahoru do druhého patra. (Jáchym měl pokoj v pátém patře, avšak ve druhém jsme chtěli nastoupit do výtahu). Ale v půlce schodiště mě Daniel zadržel. „Počkej radši dole, fakt nahoru radši nechoď, nevíš, co tam je“. Přišlo mi to divně, ale nechtěl jsem mu odporovat, aby se zbytečně nenaštal. Tak jsem opět sešel dolů a pořádně si prohlédl recepčního. Měl velký nos, krátké tmavé vlasy, ale nejvýraznější na něm

bylo akné. Když mě znovu spatřil, zeptal se, proč jsem nešel nahoru. A v tu chvíli mi došlo, kdo to je. Byl to Jakub Kolář. Asi mě poznal taky, protože chtěl něco říct, ale už k tomu nedošlo – ozval se výstřel, kulka mi prosvístěla kolem hlavy a zasáhla Jakuba do hrudi. Přeskočil jsem recepční pult a skryl se. Umírající Jakub mi z posledních sil podal pistoli, abych se mohl bránit, a spustil alarm, pak vydechl naposledy. Lidé začali vybíhat ze všech pokojů a hnali se po schodech dolů, aby se co nejrychleji dostali z budovy. „Však vbíhají přímo k těm střelcům,“ řekl jsem si. Několik z nich už zasáhli, ti padali mrtví nebo postřeleni k zemi. Opětovat střelbu v přízemí bylo příliš nebezpečné, vyplížil jsem se proto pomalu ke schodišti a navzdory davu lidí, který se hnál opačnou stranou, se mi povedlo dostat se do druhého patra. Vykopl jsem dveře jednoho z pokojů, došel k oknu, a podíval se na ulici. V tu chvíli, co jsem to spatřil, už bylo pozdě na to, abych zachránil všechny ostatní lidi, proto jsem z posledních sil vyběhl zbylá tři patra, abych se dostal na střechu, dveře od výstupu se mi totiž zasekly před nosem. Když jsem se dostal do pátého patra, všiml jsem si, že už je vylištěné, ale ještě jsem potřeboval najít Jáchyma s Danem. Než jsem si ale vzpomněl na číslo pokoje, bylo už pozdě. Ta cisterna, co jsem viděl z okna, tam najela a hotel explodoval. A teď mi to došlo. Daniel chtěl, abych tam zemřel.“

Detektiv Ondřej Maceška vydechl naposledy. Inspektor Hudlička, doktor Smetana a ostatní lidé v místnosti zavolali pohřební službu a odešli.

A v tu chvíli se Ondřej znovu nadechl. Měl místnost pro sebe, přesně jak potřeboval. Doplnil se k rozbitému oknu a podíval se na ulici. Místnost byla ve čtvrtém patře, takže pád se rozhodně jen tak nedal přežít, přesto tam Danielova mrtvola neležela. Že by ji někdo uklidil, bylo velice nepravděpodobné, mrtvoly na ulicích tu byly běžné, protože nebyl nikdo, kdo byl ochoten je uklidit. Proto mu bylo jasné, že Dan musel pád přežít. Na podlaze stále ležel jeho revolver. Vzal si ho, zvedl se a došel k inspektorově stolu. Rozhlédl se po místnosti. Někde tu přece musí mít čisté detektivní oblečení, prášky proti bolesti a nějaké obvazy. Zranění od Danielových kulek přece jen nebylo tak vážné.

O půl hodiny později už stál před hotelem Mexico Paradise, připravený zlikvidovat Daniela. Než vyrazil, zjistil totiž, že je to amatérský zločinec známý pod pseudonymem Datel Slaný.

Hotel od výbuchu nikdo neopravil. Dokonce ani nikdo neuhasil požár, takže hotel totálně vyhořel. Druhé patro se propadlo do prvního, schodiště bylo naprosto zničené, nábytek v prvních třech patrech vyhořelý, stěny se rozpadaly.

Jen střecha zůstala nepoškozená. A na té střeše stál Datel Slaný. Pozoroval Ondřeje Maceška, jak se blíží k hotelu. Sundal si šálu, aby bylo konečně vidět tetování na jeho krku, jež znázorňovalo lebku – symbolizující jeho zločinnou minulost. Doktorský plášť už dávno zahodil, nyní měl na sobě vojenskou vestu a přes pusku si nasadil bandanu. Na zádech mu visela odstřelovací puška a po kapsách měl pistole. Ale to nebylo vše, do jeho výbavy patřily také vojenské a kouřové granáty, mačeta, upilovaná brokovnice a hlavně mobil, kterým mohl aktivovat pasti, jež do hotelu umístil. Ukryté plamenomety, nášlapné miny a bodáky vystřelující z podlahy nebyly jedinými pastmi. Hotel se zkrátka proměnil v jeho loviště. A Ondřej Maceška, který právě do hotelu mířil, byl jeho lovnou zvěří.

Když přijela pohřební služba, nikoho v kanceláři nenašli. Inspektor Hudlička zprvu nevěděl, co má dělat, pak si ale rychle všiml rozhrabaného stolu a nepořádku všude okolo. Zjistil, že ze skříně zmizel jeden oblék a z krabičky první pomoci několik obvazů. Danielův revolver už na zemi taky neležel. Inspektorovi už došlo, kam se detektiv vydal, takže rychle zavolal policejní jednotku, aby ho šli najít a dorazit, protože nechce, aby tu po městě pobíhal někdo, kdo už má být mrtvý. A tak se pět policistů vydalo směrem k hotelu Mexico Paradise, aby našli a oddělali detektiva Maceška.

Když doběhli k hotelu, na chvíli se zastavili a dohodli se, že až svůj cíl najdou, tak ho nejdříve paralyzují a až pak zastřelí. Chvilku hotel pozorovali, pak se ozval výbuch, zhroutil se kus stěny hotelu, část podlahy se propadla a celá budova se otřásla. To vybuchla jedna nášlapná mina. Neaktivoval ji ovšem Maceška, nýbrž sám Datel Slaný - jenž šel dorazit svoji kořist, která se chytla do pasti na králíky – který na mino zapomněl. Mina - našťastí pro něj - ale nevybuchla okamžitě (Made in China), takže měl Datel dost času na to, aby stihl dírou v podlaze seskočit o patro níže. To byla ale hloupost, jelikož podlaha byla nestabilní a sesypala se na něj, jakmile dopadl o patro níže. Ondra, zachycený v pasti, byl teď ale přímo před ním a v ruce svíral revolver. Datel Slaný se na něj něnavistně podíval. Než stihl cokoliv říci, mina vybuchla. Ani jeden z nich tak nestihl sejmout toho druhého.

Když do hotelu doběhla vojenská jednotka, leželi oba zasypaní cihlami, omítkou, betonem a dřevem. Výtáhli je ven, kde už na ně čekal Inspektor Martin Hudlička. „Detektive Maceško, jste zatčen za vyhýbání se smrti a pokusu o vraždu. Daniela zatýkáme za několik vražd, odpálení hotelu, únos, maření policejního vyšetřování a spoustu dalších trestných činů.“ Ustoupil a za ním stál policejní vůz. Jeden policista přistoupil a otevřel dveře. Další dva nás táhli k vozu. Daniel se pokusil bránit a kousl jednoho policistu do ruky. Ten mu jednu vrazil a oběma nám nasadil pouta. Pak nás narvali na zadní sedačky, sedli si dopředu a nastartovali. „Tak, a máme zase o dva debily postaráno,“ řekl si pro sebe Hudlička, když policejní auto odjízdělo. Zavolal Jáchymovi a společně s jeho babičkou zašli do McDonaldu na večeři.

Asi po deseti minutách cesty už to Daniela nebavilo, vzal tedy pouta, přehodil je přes řidiče, zaškrtil ho a vyhodil ho ven. Než stihl spolujezdec nějak zareagovat, přelezl si Daniel na přední sedadlo a vykopl ho na silnici. To, jak zlikvidoval policisty, se bývalému detektivovi Maceškovu líbilo, přesedl si tedy na sedadlo spolujezdecke. Avšak Datel Slaný ho také vykopl ven a jel dál. Když Ondřej dopadl na silnici, ucítil prudkou bolest v zádech. Neměl zbraň, kterou by mohl po Danielovi vystřelit. A tak si sundal protězu a plnou silou ji mrštil do vzduchu. Dopadla na přední sklo policejního vozu, prorazila ho a stejně tak prorazila i Danielovu lebku. Dopadl na volant, tím stočil auto doprava, až narazilo do lampy, která se ulomila, a rozmáčkla detektiva Maceška. Tentokrát už pohřební službu nikdo nezavolal.

DRABBLE

ANNA ŠEJNOSTOVÁ

Svíčky

Svítily svíčky. Na podlaze ležely rudé koberce květin a rozbořené zdi honosného sídla zdobily pavučinové tapiserie, které povlávaly v nočním větru. Srpek měsíce z výšky hleděl na tichý taneční parket. Na prázdný taneční parket. První ze svíček zaprskala a zhasla. Kdesi v dáli se ozval křik. Po chvilce utichl.

S úzkostí se po sobě dívali slavíci, sedící na špicí někdejší věže. Růže ve svém závoji z mlhy se roztrásl zimou. Lidé z vesnice zamkli poslední zámek a petlice přitloukli ke dveřím.

Na ochozu se objevil první host honosného plesu. Všechny svíčky se zatřepotaly v bázni. Nikdo jej ovšem neviděl.

Koala, co se škrábala na bříše

Seděli v hospodě. Vysocí advokáti u baru, každý před sebou sklenici červeného. Dole, u nohou, jim ležely aktovky. Jeden z nich, s červenofialovou kravatou, se otočil. Vzadu v přítmi seděl shrbený zarostlý pobuda. Advokát se znechuceně odvrátil a po chvilce se svými společníky opustil malou vinárničku.

Barman se smutně zadíval na nedopité sklenice, pak se mlčky odvrátil. Pobuda v koutě tiše mumlal svému džbánu. Nesouvislé věty, ze kterých se dalo zaslechnout vždy jen pár slov: Koaly, co se škrábaly na bříše. Noviny, které neotiskly jeho článek. Nakonec usnul.

Byli jste a budete, námořníci pláčí rum a Hvězdné války nikoho nezajímají.

Příšery

Držela se ho za ruku. Utíkali a za sebou slyšeli své pronásledovatele. Oheň a křik. Vlastně ani nevěděla, proč jde zrovna s Ním. S každým krokem v ní sílil pocit křivdy. Kde je její princ? Proč ji nezachránil z hradu princ, ale příšera? Nejvíc ze všeho ale měla strach. Pohádky mají dobrý konec. Skončí to dobře...

Křečovitě sevřela jednu z pěti rukou svého zachránce. Najednou prudce zastavil. Před nimi se otevřela propast. S úzkostí se zadívala k lesu. Příšera ji pustil. Překvapeně se otočila. Roztáhl křídla a odletěl do noci. V dále dozníval chraptivý chechot. Nevěřicně za ním hleděla.

Příšero...

Plátno

Udiveně zíral na svoje ruce. Nemohl uvěřit, že by ho mohly znovu zradit. Ačkoli, zase až tak nepravděpodobné to nebylo. Přestože jim vždycky

věřil. Poslední dobou zrazovaly často. Zase.

Promnul si oči. Možná se málo soustředil. Znovu uchopil štětec do ruky. Možná to chtělo jen jiné barvy. Musí zapomenout, dnes Ji přece neviděl.

Ne. Prudkým pohybem zahodil štětec někam za sebe. Udělal pár kroků nazad, aby se podíval na hotový obraz. Plátno na stojanu kvetlo zlatými květy. Odevšad na něj však zářily Její oči. Zase. Na všech jeho obrazech, schovaná mezi zdmi klášterů.

Byl šťastný a zoufalý. Znovu ho lapila.

Autíčko

Chlapeček kopal špičkou boty do kamínku. Prej se nevrátí. Dupl do louže. Prej si ho k sobě povolal Pán Bůh. Vyskočil na lavičku. Prej je v nebi. Pan farář na něj kadil kadidlo. Máma byla trochu nervózní, možná pak chtěla ještě zajít na nákup.

Vlastně mu bylo jedno, komu to byli na pohřbu. Asi nějakému strejčkovi.

Na dětském hřišti stálo dřevěné autíčko. Sedl si do něj. Kytky ztratil už dávno. Mluvil sám se sebou.

Kam to bude, vážený pane?

Do nebe prosím, velectěný řidiči.

Jezdíme jen na kraj světa, omlouvám se.

Tak tedy, prosím vás pane, až na konec světa.

DANIEL ŠŤASTNÝ

Vidoucí oko

„Okno za okno,“ tak praví dávné přísloví. Nejoblíbenější přísloví dávného takzvaného „boha nočních můr.“ Jeho obří oko vyvolávalo v lidech děs a hrůzu. Dokázal lidi ovládat, ba dokonce odvrátit ke zlu. Naneštěstí mě ještě nedostal. Připravil mě skoro o všechno, ale hlavně mi sebral mé drahocenné oko. Mé oči nejsou jen tak obyčejné. Dokáží v lidech vyvolat radost a vidět, co se stane. Toužím po pomstě. Jsem pravděpodobně jediný, kdo může toto šílenství ukončit po tolika letech. Aneb jak praví dávné přísloví: „OKO ZA OKO! Tvá krutovláda skončila C'THUNE! A MÉ SNĚNÍ TAKY!“ Hodil jsem dýku, a teror skončil.

Sedm kulí

Všude samá policejní páska. Vypadalo to tu jako po výbuchu, a jelikož jsem u toho byl, tak vím že to opravdu po výbuchu bylo. Přidal jsem se k teroristickému oddílu. Riskujeme naše životy za naše touhy. Ale zpět k tématu... Byl jsem zde s dalšími sedmi muži. Proti nám už zde byli policisté se zatarasy. Šli jsme na to. V ruce mám bombu, ostatní mají pušky. Zvládl jsem to, ale oni padli. Našel jsem pušku, měla pouze sedm nábojů. Proti mě jich bylo sedm. Každá rána na

jednoho. Sedm ran a sedm tref. Bomba vybuchla. A věřte, tohle není konec...

Svázané ruce

Mnozí lidé si myslí, že jsem blázen... Možná. Ale potom, co si toto přečtete, tak ochutnáte pravdu! „Dobrý den, dámy a pánové. Vítám vás na předávání Nobelovy ceny.“ Takový skvělý život jsem měl, že mi nic nescházelo. Ale přece jen tu byla jedna věc, která mi scházela. Společnost. Šel jsem ven v domnění, že někoho potkám, ale místo toho v temné uličce narazím na zloděje, který se pokouší okrást starého muže. Pokusil jsem se pomoci, ale zloděj vystřelil a po mě hodil pistoli. Pak si už jen pamatuji, že jsem byl v blázinci se svázanýma rukama, označený jako vraždící maniak.

Nad propastí

„Tady stanice Alfa. Potřebujeme posily jsme napadeni.“

Takto začínal den 23. dubna 3507. Už dvě stě let spolu válčí Gondafi, národ dobrodruhů, a Rekertoriané. „Alex, pošli nám sem někoho! Ztrácíme muže a Gondafi dobývají barikády. Štíty dlouho nevydrží!“ „Jen malý moment, kapitáne. Skoro jsme dokončili náš nejlepší vynález, pojdte, ukážu vám ho.“ V teleportační komoře se objevil kapitán Stuart. „Toto je plasmový akcelerátor. Dokáže zničit celou nepřátelskou planetu nebo taky tu naši.“ „Vystřelte.“ „Opravdu? Nechcete se rozmy...“ „HNED! Už nemáme co ztratit. Stejně dřív nebo později umřeme... Ledaže bych zkusil uzavřít mír... Prosím, řekněte mi... Stojí to za to přestat?“

Záblesk

Byla mrazivá noc. Tak mrazivá, až chlad lidem ježil chloupky po celém těle. Seděl jsem na lavičce v parku. Nikde ani noha. V břiše mě svíral hlad. Najednou se na nebi formuje obrazec. Velké černé mraky naznačují bouřku. Prší. Mám pocit, že se moje vlasy rozpouštějí. Mám strach. Utíkám pryč. Nebesa se otfásají a ukazují svou moc. Ohromující záblesk světla oslnil můj zrak. Předě mnou stojí Smrt. Její kostnaté tělo zakrývala černá kápe s pláštěm až k nohám. V chladných mrtvých rukou svírala kosu, jejímž ostřím byste prořízli i mlhu. „Nezabíjej mě!“ Ale smrt napřáhla kosu, a já uviděl poslední záblesk.

JAKUB KOLÁŘ

Exploze

Byla tma. Liduprázdné město. Jenom prach se tiše snášel městem. V tomto městě včera bylo mnoho lidí. Bylo to moderní velkoměsto s mnoha světelnými reklamami. Uprostřed města stála moderní laboratoř. Zde se pracovalo na nejzajímavějším vynálezu lidstva:

Teleportu. Přišel den prvního veřejného vyzkoušení. Bylo to ohromující. Nekonečné možnosti využití. Zbývalo vyřešit poslední věc: teleportování teleportu. Akce byla zahájena. Nejdokonalejší procesor začal propočítávat nejsložitější matematické výpočty. Hluk procesoru se zvyšovala a nabíral na výšce a intenzitě. „Fatal Error: Full memory.“ Vše utichlo. Poté se ozval pronikavý zvuk. Nekonečně intenzivní světlo. Nekonečně intenzivní teplo. Nikdo nepřežil. Nic nezbylo. Byla mrtvá tma...

ADAM SMETANA

Kufr

Viktor už měl sbalená zavazadla, a tak vyrazil. Ve dveřích potkal mámu, která mu říká: „Ukaž mi ten kufr! Jak tě znám, tak sis to tam jen tak naházela a oblečení budeš mít zmačkané. Jak bys tam vypadal! Jen bys nám dělal ostudu.“ Maminka otevřela Viktorův kufr, ale s hrůzou ho zase zavřela. „Tak to teda ne!“ zaječela maminka a s jekotem vyhodila kufr oknem na ulici, ale ten se oknem vrátil zpět. Maminka se zarazila, ale zase ho vzala a vyhodila s poznámkou, že jestli se vrátí zpět, tak ho probodá ostře ořezanou tužkou.

Poté, co se kufr opakovaně vracel, mamince došla trpělivost a nechala Viktora odjet.

Říká se, že to na ulici viděli sousedé z vedlejšího domu a nahlásili to jako UFO, ale nakonec se prokázalo, že to způsobily turbulence kolem domu, vzniklé nedalekou vichřicí.

MAGDALÉNA ČÁSTKOVÁ

POD OCHRANOU KLÁŠTERA

Jana už měla sbalená zavazadla, a tak vyrazila do temné noci. Za jejími zády zmizely siluety starých domů a nebyla vidět plápolající světla v uličkách města, ve kterém bydlela. Vstoupila do lesa a po zakrátko narazila na malý potůček. Přešla ho po kládě, aby se moc nenamočila. Po nějaké chvíli ji obklopoval už jen pustý černý les. Zprvu slabý větřík začal vnášet šum do korun stromů, pak se však znenadání přihnalá silná vichřice, která začala jejich větvemi mohutně ohýbat zprava doleva. Země byla stále vlhká díky ranní přeháňce. K ránu, zcela znavena, spatřila před sebou klášter. Spěšně se k němu vydala a zabušila na jeho silná dubová vrata.

Dlouhou dobu se neozýval žádný zvuk. Už se vzdávala naděje, když tu zaslechla blížící se kroky. Okénko ve vratech se otevřelo a z něj na ni pohlédla žena staršího věku. Jana ji pověděla, co ji k nim přivádí. Vrata se otevřela, a děvčeti se zjevila dáma s bílým čepcem.

Jeptiška ji uvedla do jednoho z pokojů. Byl umístěn v rohu kláštera a měla z něho krásný výhled jak do klášterní zahrady, tak i k lesu. Jana poděkovala a poprosila o kus papíru a pero. Usadila se ke stolu uprostřed místnosti a začala psát vzkaz rodičům, že v pořádku dorazila na dohodnuté místo úkrytu. Uvědomila si, že zítra má narozeniny její mladší bratříček, a tak přidala

pár slov určených právě jemu. V tuhle chvíli byla ráda, že je v bezpečí. Přistoupila k oknu a pozorovala, jak venku prší, kapky stékají po oknech a šikných střechách dolů. Vzpomínala na své blízké, co asi dělají. Usnula až k ránu.

Probudila ji vůně teplé bílé kávy. Snídaně byla připravena na stole. Rychle zhltna chléb s máslem a koláč s tvarohem. Hned se jí zdál svět růžovější. Byla ráda, že včerejší den plný úzkosti a obav má za sebou. Snad její otec za pomoci svého přítele v krátké době vypátrá a zadrží toho, kdo byl příčinou, že musela zmizet. Neúmyslně vyslechla rozhovor, který nebyl určen cizím uším, a tím se stala nepohodlným svědkem. Měla totiž s otcem domluveno, že jakmile budou viníci polapeni, přijede si pro ni. Už se na okamžik, kdy uvidí všechny své blízké, moc těšila. Celý ten čas čekání se jí zdál nekonečný.

Jednoho dne ji ze spánku vyrušil zvuk blížících se koňských kopyt. Srdce se jí rozbušilo vzrušením. Vyskočila z lůžka a rozespale pohlédla z okna. Ve svitu louče rozpoznala, že jedním z příchozích je její milovaný otec. Ani nečekala, až jim někdo otevře vstupní vrata. Rychle se oblékla, vyběhla z pokoje a začala sestupovat po schodech. Pod schodištěm již na ni čekala otcova otevřená náruč. Po uvítání zamířili ke koním a vydali se k domovu. Ač byla ještě noc, nikdo z rodiny nespal. Dlouze si povídali o všem, co se v poslední době událo. Čekalo je ještě předstoupení před soudce a podání svědeckví. Za tento hrdinský čin byla Jana i s celou rodinou odměněna.

ADAM SMETANA

JMENUJI SE JAE LEE

Narodil jsem se v roce 1971 v jedné malé vesnici v Severní Koreji a už od svých šesti let jsem začal psát knihy (inu, prvních devět let mé tvorby za moc nestálo). Ve svých patnácti letech jsem se od dědečka dozvěděl, jak to vlastně bylo za Korejské války. Vyprávěl mi o babičce, kterou naposledy viděl před pětačtyřiceti lety. Poté co jsem se dozvěděl, co vše na mě venku čeká, rozhodl jsem se, že se vydám do světa.

Ve svých jednadvaceti jsme se s mým nejlepším kamarádem dostali přes hranice. Měli jsme to naplánované už dlouho. Vykopali jsme pod hranicemi tunel. Ten tunel jsme kopali více než jeden rok. Když už jsem byl v Jižní Koreji, kontaktoval jsem mého strýčka, který mi řekl, že se moje babička odstěhovala do Československa, tak jsem si hned koupil letenku a vyrazil hledat svého prarodiče. V Česku mi pomohlo mnoho lidí, ale přesto jsem babičku našel až po roce.

Teď je mi padesát dva let a rozhodl jsem se o svém životním příběhu napsat knihu. Myslím, že na psaní mám talent, stejně tak jako na sport. Mým největším sportovním výkonem byl můj útek před našťvaným hlídačem, kterému jsem ukradl čepici. Utekl jsem mu jen tak tak a tu čepici mám ještě pořád doma.

Tak to bylo něco málo o mě. O Jaeovi, který utekl ze Severní Koreje a teď poznává svět.

JÁCHYM ŠULMAN

ÓDA NA ŽELVU

Stalo se to dávno, když jsme dostali naši želvu Lea. Byla to neobyčejně rychlá želva. Za půl hodiny dokázala ulézt dvacet metrů. Žila si krásně v teráriu a my jsme ji krmili. Ale její studenokrevnost se stala její záhubou. Jednou jsme Lea vzali na chatu a nechali jsme ho, aby neutekl, v terárku se vyhřívat na zahradě. Pak jsme odešli hrát badminton, zatímco Leo se usmazil ve svém vlastním teráriu.

MARTIN HUDLIČKA

ÓDA NA KŠILTOVKU

Žlutá kšiltovka s nápisem „Chiquita“, což je (jestli se nepletu) firma dovážející banány, byla zakoupena svému majiteli, když mu bylo 5 let. Tento majitel ji zpočátku nemohl nosit kvůli její velikosti. Ale po dvou letech si na ni vzpomněl a začal ji nosit. A to pořád. Tento skvěle skromný borec kšiltovku nesundával vůbec z hlavy. Po několika letech byla sice vysoce otrhaná a špinavá, ale všichni ji pořád neskutečně obdivovali. Některé zlé jazyky (například moje máma) tvrdí, že jsou dny této kšiltovky již sečteny, ale tato kšiltovka navždy zůstane v srdcích všech lidí na celém světě.

ANNA ROSENBAUMOVÁ

MŮJ POBYT

V HOTELOVÉM POKOJI Č.55

„Sára Mannová?“

„Ano.“

„Okamžik, prosím.“ Nasadil si brýle, zalistoval v knize a prohlásil: „Výborně, tady to máme. Pokoj číslo 55.“

Sáře to připadalo tak absurdní, že se málem dala do smíchu. Zatímco recepční hledal klíč, začal vyzvídat:

„Odkud jste, slečno?“ Sára rychle vymyslela odpověď:

„Z Georgetownu.“ Nebylo to koneckonců zas tak daleko od pravdy, a pokud si vzpomínal, Georgetown byla malá zapadlá vesnička, o které tenhle muž nemohl v životě slyšet. Hotelový poslíček se nabídl, že ji pomůže s kufrem, ale ona ho odmítla. Kufř byl příliš cenný, než aby mohla riskovat, že ho neopatrný chlapec omylem otevře a... Zatímco se s kufrem pachtěla do schodů, zavály k ní nezvané vzpomínky. Vzpomínala, jak se schovávala v dešti před zámek paní Helen, čekajíc na Luka. Zoufala si tiskla kufř k tělu a cítila, jak ji po tvářích stékají slzy, i když se snažila namluvit sama sobě, že je to jen dešť. *Promiň mi to, Helen...*

Otevřela dveře, na nichž visela naleštěná cedulka s nápisem **55**. Tentokrát si dovolila malý úšklebek. *Jak je ten svět malý*, pomyslela si, když za sebou zavírala dveře. *Přesně tolik bylo Helen, když zemřela*. Sára za sebou pečlivě zajistila dveře a zatáhla záclony. Pořádně prohlédla pokoj a teprve poté, co se ujistila, že ji nikdo nemůže přistihnout, se odvažila odemknout kufř. *Nemuselo to takhle dopadnout, Helen. Můžeš si za to*

sama. Kdybys nebyla tak hamižná, mohla jsi ještě žít. Těmito myšlenkami se snažila ospravedlnit svůj čin, již tolikrát, ... ale nepomáhalo to. 55 tisíc. Tolik, Helen. Tolik jsi jich měla, ale nechtěla ses kvůli mně vzdát ani jediného. 55.

A přesto to nebyla Helenina tvář, která ji pronásledovala za noci. Sára Mannová se posadila na postel a unaveně zavřela oči. Nechtěla o tom přemýšlet, ale musela. Znovu před sebou viděla Lukovu tvář, tak překvapenou a nevěřičnou, když ho poslala vstříc neúprosným vlnám. Jenže přece měla právo ho podezírat! Byl pořád tak zaražený a těsně před tím, než nastoupili na loď, aby unikli před spravedlností, poslal ten divný dopis a za nic na světě jí nechtěl říci, co v něm bylo. *Je možné, že by mě opravdu zradil? Nikdy jsem ho do toho neměla zatahovat. Jenže sama jsem to nedokázala, Helen. Sama bych to nikdy nedokázala.* Neklidně se na posteli zavrtěla, cítila jak jí v očích pálí slzy. Musela to udělat. Luke se určitě domluvil s policií. Určitě. *Prodal mě za vlastní svobodu.* Snažila se o tom samu sebe přesvědčit, ale Lukova tvář jí nedávala pokoj. Pak, když už téměř usínala, ji napadla děsivá myšlenka: *Oni už to vědí. Našli mě, vystopovali přes moře. Pokoj číslo 55. Pche! Chtějí, abych se zbláznila. A už se jim to daří.* Měla pocit, že vedle ní sedí Helen se svou zamračenou, lakomou tvář a Luke se svým zrazeným výrazem. „Je mi to líto,“ řekla nahlas, dusíc se vlastními slzami. „Tak líto.“ A tak Sára Mannová, která se kdysi, snad před stovkou let, jmenovala Lucy O'Connelliová, dospěla k závěru, že se musí přiznat.

ANNA ŠEJNOSTOVÁ

KRÁLOVSTVÍ STRAK

Jsou dvě. Sedávají na střeše toho domu naproti. Dívám se na ně z okna. Straky jsem nikdy neměla moc ráda. Ale co je mi to platné, ony sem nikoho jiného nepustí. Jen občas tudy proletí pár holubů. Takže straky. Mají hnízdo v koruně vysokého stromu. Teď ale neklidně přechází po komínu. Sem. A na druhou stranu. Je jaro. Dívám se z okna a přede mnou na stole leží matematika. Neumím ji. Asi bych se měla jít učít. Dívám se z okna. Je jaro. Straky před chvílí odlétly. Je jaro, čas zeleně kvetoucích stromů. Najednou rozkvetly, bez varování. A tam venku stojí pět černých lidí. Čtyři pánové v saku a jedna jedna slečna v dlouhém svetru. Baví se a ukazují na ten dům naproti. Vypadají jako lidé ze sociálky a já zítra dostanu pětku z matiky.

Dva holubi se perou ve větvích rozkvetlého stromu. Mraky letí oblohou. Svítí slunce. Je jaro. Je jaro toho roku, co Silvestr říkal, že bude válka. Paneláky v dálce se koupou v šarlatu zapadajícího slunce. Straky nervózně přešlapují na střeše toho domu naproti. Zase. Pod nimi se honí dva holubi. A třetí utíká.

Pak je noc. Kde jsou lidé? Kde jsou ptáci? Je noc. V noci ptáci nelétají. Po střeších chodí příšery. Stíny rýsující se proti obloze. Temné vrčení města venku. A houkání, hvízdání, skřípání... schovám se pod deku. Oškliví, zlí, s rozčepýřenými anténami, které jim trčí z hlavy. Mají shrbená záda. Když se přiblíží, jsou vidět dlouhé, hadovité ruce s ostrými drápy a žluté tesáky v šíleném úsměvu. Přes den se schovávají za komíny. V noci se pod jejich kroky otřásají střechy, ve snaze shodit je. Jejich rudé oči mne táhnou ven. Kde mě z náměsíčnosti probere ledový vítr. Ten co přináší čarokrásná rána.

Jsem to já, pár stromů, tři kolemjdoucí, zaparkovaná auta, betonové cestičky, v dálce sídliště a kousek lesa. Kolem nás domy, co mne v noci děsí. Domy které se nyní nevinně usmívají na modrou oblohu. Jsou to stromy, šedivé a zelené a začátek jara. Jsme Království strak. Jen mraky letí karmínovou oblohou a ptáci cizích království volají přes ulici. Ale tady ne. Tady je křik z vedlejší ulice cizím vesmírem. Tady v slzách i smíchu jsme Království strak.

BYTOSTI ZE 3.B **A JEJICH MYŠLENKY**

Jsem člověk.
Jsem člověk a jsem na to hrdá - zatím.
Jsem tím, kým jsem.
Jsem tu.
Jsem člověk, který vůbec netuší, co napsat.
Jsem normální člověk, co chodí po tomhle světě.
Jsem dospívající.
Jsem člověk, tedy myslím.
Jsem Marek.
Jsem Honza.
Jsem Vojta.
Jsem Vítek Čáslavka.
Jsem šimpanz ve vesmíru.
Jsem malý gibbon ve víru událostí.
Jsem politik.
Jsem kombajn.
Jsem osoba vyšší inteligence než všichni ostatní.
Jsem dospívající.
Jsem sešit, do kterého se neustále píše.
Jsem taková, jaká jsem, tudíž svá, jiná než ostatní.
Jsem jen jeden strom v lese.
Jsem jako tekoucí voda.
Jsem váha.
Jsem energie.
Jsem z měsíce.
Jsem hvězda, zdálky jako každá jiná, ale patřím do svého souhvězdí a mám svojí záři.

Myslím na temný plášť, co nás pohltí.
Myslím na věci, které mě baví, ať už jsou jakékoliv.
Myslím na školu, rodinu a kamarády.
Myslím na to, jak se dostat pryč.
Myslím na to, na co myslím.
Myslím na to, co napsat na tenhle papír.
Myslím na věci, o kterých si myslím, že je důležité na ně myslet.
Myslím na to, co bych měla sem napsat.
Myslím na domov.
Myslím na pole pšenice.
Myslím na svět, po kterém chodím.
Myslím na to, jak se přeleji přes každou překážku, proteču každou i sebemenší dírkou.
Myslím na nic.
Myslím na úplně normální věci jako každý jiný.
Myslím na to, co by se nemělo dělat, ale co by se dělat mohlo.
Myslím na to, co napsat, aby to odpovídalo zadání, které jsem dostala.
Myslím na výkon.
Myslím na to, jak tohle napsat.
Myslím na spoustu věcí.
Myslím na tohle fakt divný téma.
Myslím na sloh, který právě píšu.
Myslím na pekelné stroje.
Myslím na blikající světlo.
Myslím na to, jak by život mohl být krásný, kdyby se každý choval opravdově a nelhal ani okolí, ani sám sobě a nepřetvařoval se.

Myslím na věci, co se zrodí v mé fantazii. Na to, zda vítr vane ze severu na jih nebo z jihu na sever.
Myslím na koš na odpadky.

Mám v hlavě ráno, kdy je život mlhavý.
Mám v hlavě prázdno, které je plné prázdnoty.
Mám v hlavě směsici věcí, nápadů a událostí, které se slévají v barevnou skvrnu.
Mám v hlavě, že můžu překonat cokoli.
Mám v hlavě plno věcí.
Mám v hlavě otázky.
Mám v hlavě piliny.
Mám v hlavě kombajn.
Mám v hlavě všechno, co musím udělat o víkendu.
Mám v hlavě smíření a klid... list popsaný miliony slov.
Mám v hlavě věci, o kterých si někdy myslím, že jsou nesmyslné, a někdy zase ne.
Mám v hlavě sílu.
Mám v hlavě zmatek.
Mám v hlavě nádraží.
Mám v hlavě vidinu světa, který je vyléčený, vidinu spokojeného života, který bude plný skvělých osob.
Mám v hlavě něco neurčitěho, čím myslím.
Mám v hlavě mozek.
Mám v hlavě mozek a lebku.
Mám v hlavě mozek, co pracuje na plné obrátky, jen aby vymyslel další větu.
Mám v hlavě mozek, který každou chvíli myslí a přemýšlí nad něčím jiným.
Mám v hlavě spoustu špatných nápadů.
Mám v hlavě myšlenky, které nechcete slyšet.
Mám v hlavě nekonečnou magii.
Mám v hlavě bezmeznou fantazii.
Mám v hlavě pohádky a příběhy schované v labyrintu mých myšlenek.

Jsme studenti AG.
Jsme lidi.
Jsme jen chybující tvorové.
Jsme mladí.
Jsme obyvatelé planety země.
Jsme všichni šimpanzi se spoustou otázek.
Jsme to my!
Jsme lidi, kteří dobývají bohatství téhle planety.
Jsme válečníci.
Jsme prázdni.
Jsme stejní, a přitom každý jiný.
Jsme nezastavitelní. Pokud postavíme přehradu, tak se stejně dostaneme na druhou stranu.
Jsme lidé.
Jsme dospívající.
Jsme všichni v jedné místnosti, v jedné budově, jednom náměstí, městě, státě, světadilu, planetě a galaxii.
Jsme království sama sebe.
Jsme knihovna.
Jsme lidé.
Jsme Češi.
Jsme společenství.
Jsme rasa lidí.

Jsme otrávené mládí.
Jsme stvoření, která chodí po Zemi několik let, stvoření která zapomínají a vzpomínají si, stvoření, která se rodí a umírají, stvoření, kvůli kterým umírá i jejich matka Země.
Jsme rodičí se hvězdy. Nezáříme moc, ale je nás přesto vidět. Naše zář se teprve rozvine.
Jsme jako houby - rodíme se moc malé a neužitečné, ale když nám dáte čas, budeme velké, důležité, a možná i krásné.

Chodím po dvou.
Chodím po nohou.
Chodím po schodech.
Chodím po větvích.
Chodím do nebe a zpět.
Chodím k pumpě.
Chodím pěšky.
Chodím s kamarády ven.
Chodím sem a tam.
Chodím po zemi jako každý jiný, ale má hlava létá v oblacích mezi nebem a zemí v ráji fantasmie.
Chodím po dvou nohách a jsem za to ráda - protože si nedokážu představit, jaké by to bylo, kdybych měla čtyři nohy a při mém běhu by bylo slyšet klusání kopyt.
Chodím ve své mysli, která nezačíná ani nekončí.
Chodím tam, kam myslím, že je důležité chodit.
Chodím a hledám nesklizená pole.

Chodím do školy.
Chodím do vězení.
Chodím na AG, stejně jako každý jiný v téhle třídě.
Chodím někam, kde mě to někdy baví a někdy taky ne.
Chodím tam, kde druzí zklamali, ale já uspěl.
Chodím skoro každý den do budovy, která mě okrádá o nejlepší roky mého života.
Chodím kolem dokola a přemýšlím.
Chodím po lese, hledajíc rozcestník, avšak nic nenajdu, je to moje rozhodnutí.
Chodím přes štíty hor.
Chodím po skalách jménem dlažební kostky.

Jsem tu já.
Jsem mrtvý šimpanz ve vesmíru.
Jsem člověk.
Jsem normální člověk.
Jsem Papoušek.
Jsem nastartovaný.
Jsem prostě nezastavitelný.
Jsem dospívající.

Jsem Vítek Čáslavka.
Jsem letadlo, nic mě nezastaví.
Jsem barbar, co nezná směr.
Jsem člověk, který má celý život před sebou.
Jsem jen cihla tvořící velkou zeď.

Jsem člověk.
Jsem úplně obyčejná jako každý jiný, ale přesto i jiná než kdokoli další.
Jsem gibbon, který nemá rád tahle témata.

Jsem vzhůru, nebo sním?
Jsem člověk uvažující o věcech důležitých i o jejich významech. Jsem bytost, která stejně jako všechny ostatní v mém věku bude muset jednou vést svět, dělat dobrá a špatná rozhodnutí a vychovávat další světovládce. Ale ještě je čas.
Jsem jenom jednou ze sedmi miliard.
Jsem ženského pohlaví.
Jsem unavená.

Jsem sběratel oliv.
Jsem to, co jsem napsal v první větě.
Jsem dospívající.
Jsem tím, kým jsem.